

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem wstępnym z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie wszczętej z wniosku J. M. z udziałem W. K. o dział spadku, w przedmiocie wniosku W. K. o zasiedzenie udziału przysługującego J. M. w prawie użytkowania wieczystego i odrębnej własności budynków, następnie przekształconej w odrębną własność nieruchomości położonej w O. przy ul. (...), dla której w Sądzie Rejonowym w Zgierzu prowadzona jest księga wieczysta KW (...) oraz nieruchomości gruntowej niezabudowanej, położonej w O. przy ul. (...) oznaczonej jako działka (...), dla której w tym samym Sądzie powadzona jest księga wieczysta KW nr (...) - Sąd Rejonowy w Zgierzu oddalił wniosek.

[postanowienie k.243]

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne, w oparciu o które wydał skarżone obecnie postanowienie, a które w całości podziela i przyjmuje za własne Sąd II instancji.

[uzasadnienie k.248-258]

Uczestniczka zaskarżyła powyższe postanowienie w całości, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego i obiektywnego rozważenia zebranego materiału, czego konsekwencją było przekroczenie dyrektyw zasady swobody sędziowskiej w ocenie dowodów i wybiórcza ich ocena, co z kolei doprowadziło do błędnego stwierdzenia przez Sąd I instancji, że posiadanie przez uczestniczkę udziałów w prawach odziedziczonych przez wnioskodawczynię po zmarłym w dniu 29 czerwca 1969 r. S. R., miało charakter zależny, a nie jak wynika z dokumentów, zeznań świadków i samej wnioskodawczyni – samoistny.

Uczestniczka wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez stwierdzenie, że nabyła przez zasiedzenie z dniem 29 czerwca 1989 r. udział w nieruchomościach odziedziczonych przez wnioskodawczynię J. M. po zmarłym w dniu 29 czerwca 1969 r. S. R. wynoszący 1/3 – w spadku, w skład którego wchodzi udział w wysokości 1/4 (1/2 z 1/2 przysługującej łącznie S. i J. R.) w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w O. przy ul. (...) składającej się z działek: nr (...), przekształconym w latach 2004 i 2005 w prawo własności, nadto w prawie własności znajdującego się na ich terenie budynku (KW nr (...)) oraz 1/2 (1/2 z całości przysługującej łącznie S. i J. R.) w prawie własności nieruchomości położonej w O. przy ul. (...), oznaczonej jako działka (...) (KW nr (...)). Ponadto pełnomocnik uczestniczki wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów pomocy prawnej, w tym kosztów zastępstwa przed Sądem Okręgowym według norm przepisanych, oświadczając równocześnie, że koszty te nie zostały pokryte ani w części, ani w całości.

[apelacja k.263-266]

Pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o oddalenie apelacji.

[protokół rozprawy k.287]

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa procesowego, należy stwierdzić, że w rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji w sposób prawidłowy zgromadził materiał dowodowy oraz dokonał jego należytej oceny. W uzasadnieniu skarżonego postanowienia podał w sposób logiczny i wyczerpujący przyczyny, dla których oparł się na konkretnie powołanych dowodach oraz dla których nie dał wiary zeznaniom świadka J. W..

Ponadto, jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczne postawienie

zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Natomiast jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Nie jest więc wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji. Strona skarżąca ma obowiązek wykazania naruszenia przez Sąd paradygmatu oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c., a zatem wykazania, że Sąd wywiódł z materiału dowodowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów, natomiast w przedmiotowym postępowaniu strona skarżąca temu nie sprostała.

W rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji poczynił szerokie ustalenia faktyczne, a następnie dokonał próby subsumpcji tego stanu faktycznego z przepisami o zasiedzeniu. Wyjaśnił również w sposób wyczerpujący, logiczny i prawidłowy, dlaczego w jego ocenie nie doszło do spełnienia przesłanek zasiedzenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Z uwagi na to, że skarżone postanowienie jest postanowieniem wstępnym, o kosztach postępowania Sąd Rejonowy rozstrzygnie w orzeczeniu kończącym definitywnie sprawę w I instancji (art. 108 § 1 k.p.c.).